

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 181/2016-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Mikulášom Buzgóom, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 344/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 344/2013 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice-okolie prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 344/2013 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice-okolie povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice-okolie je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Mikuláša Buzgóa, Štúrova 20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 181/2016 z 30. marca 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie časť sťažnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „otec“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 P 344/2013. Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 18. novembra 2013 okresnému súdu „návrh na úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu a na zverenie dieťaťa do starostlivosti otca v čase neprítomnosti matky na území Slovenskej republiky“.

Sťažovateľ okrem iného uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené, a preto navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň tiež požadoval prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznať mu finančného zadosťučinenie v sume 1 500 € a úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr V/425/15 doručeným ústavnému súdu 26. augusta 2015, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Dĺžka konania 19P/344/2013 nie je ovplyvnená nečinnosťou okresného súdu, nakoľko okresný súd práve vzhľadom ku skutočnosti, že sa jedná o úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu konal vo veci priebežne.

Dĺžku konania ovplyvnila skutočnosť, že matka v rámci vyjadrenia sa k návrhu otca, pričom vyjadrenie zaslala súdu namiesto 10 dní v lehote 35 dní, podala protinávrh, ktorým žiadala, aby súd udelil súhlas s vycestovaním mal. [REDAKOVANÉ] do Spolkovej republiky Nemecko na dobu troch rokov a dôkazy na podporu svojho protinávrhu predložila súdu až podaním zo dňa 7.2.2014. Vzhľadom ku skutočnosti, že predložené listinné dôkazy boli v nemeckom jazyku, právna zástupkyňa matky navrhla, aby si súd zadovážil ich úradný preklad. Následne súd zaslal otcovi dieťaťa protinávrh matky na vyjadrenie s tým, že otec upravil svoj pôvodný návrh tak, že žiadal, aby súd zveril mal. [REDAKOVANÉ] celkom do jeho výchovy a osobnej starostlivosti a matku zaviazal prispievať na jej výživu. Z uvedeného možno uzavrieť, že až po uplynutí cca 4 mesiacov od začatia konania mal súd od účastníkov konania ustálené, čo je premetom konania.

Dĺžka konania bola ovplyvnená aj správaním sa účastníkov konania - matky, ktorá bola pracovne odcestovaná v zahraničí a termíny pojednávania súd prispôboval jej prítomnosťou na území SR.

Z prehľadu úkonov vykonaných v súdnom spise vyplýva, že okresný súd konal vo veci priebežne, nebolo zistené dlhšie časové obdobie jeho nečinnosti, preto navrhujem ústavnému súdu, aby sťažnosti sťažovateľa nevyhovel a sťažovateľovi žiadané finančné zadostučinenie nepriznal. V prípade, ak ústavný súd vysloví, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote porušené bolo, priznal sťažovateľovi nižšie ako žiadané finančné zadostučinenie, keďže toto je neprimerane vysoké k priebehu konania.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti bol aj tento prehľad procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania, z ktorého vo vzťahu k sťažnosti boli relevantné tieto:

- „- dňa 18.11.2013 bol súdu doručený návrh otca na zmenu vo výchove maloletej [REDAKOVANÉ], ktorým žiadal, aby súd v čase neprítomnosti matky maloletej [REDAKOVANÉ] zveril maloletú do starostlivosti otca,*
- dňa 15.1.2014 sa k návrhu navrhovateľa, otca maloletej písomne vyjadrila matka, cestou právnej zástupkyne, vo svojom vyjadrení podala návrh na udelenie súhlasu za otca na vycestovanie maloletej [REDAKOVANÉ] do SRN a súčasne návrh na zmenu úpravy styku otca s maloletou,*
- dňa 14.3.2014 podal súdu podanie, označené ako návrh, ktorým žiadal zmeniť svoj pôvodne podaný návrh, pričom žiadal o zverenie maloletej [REDAKOVANÉ] do svojej výlučnej osobnej starostlivosti,*
- dňa 16.4.2014 otec označil svedkov, ktorých navrhuje v konaní vypočuť, dňa 24.4.2014 vytýčený termín pojednávania,*
- dňa 30.5.2014 bolo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené z dôvodu ospravedlnenia sa otca maloletého dieťaťa, doručeného cestou jeho právneho zástupcu, kvôli práceneschopnosti otca...*
- dňa 9.7.2014 bolo vo veci pojednávanie, ktoré žiadala odročiť matka maloletej, cestou svojej právnej zástupkyne, z dôvodov svojej pracovnej vyťaženia mimo územia SR,*
- dňa 25.8.2014 bolo súdu doručené vyjadrenie matky, kedy sa bude zdržiavať na území SR za účelom vytýčenia nového termínu pojednávania...*

- *dňa 27.11.2014 podal otec návrh na nariadenie predbežného opatrenia,*
- *dňa 8.12.2014 súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol,*
- *dňa 23.1.2015 bolo súdu doručené elektronické podanie právneho zástupcu otca, označené ako odvolanie voči uzneseniu o zamietnutí predbežného opatrenia, ktoré podľa potvrdenia podateľne tunajšieho súdu nebolo zaopatrené zaručeným elektronickým podpisom...,*
- *dňa 6.3.2015 spis predložený Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie, vyjadrenie matky k odvolaniu,*
- *dňa 17.3.2015 bol tunajšiemu súdu doručený prípis Krajského súdu v Košiciach, z ktorého vyplýva, že odvolanie otca bolo posúdené podľa § 42 ods. 1 O. s. p...*
- *marec - apríl 2015 súd riešil okolnosti ohľadne zaručeného elektronického podpisu podania právneho zástupcu otca podaním zo dňa 7.4.2015, prvostupňový súd opätovne nepredkladá odvolanie na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach v zmysle záveru, že nebol preukázaný zaručený elektronický podpis právneho zástupcu otca,*
- *dňa 27.4.2015 sudkyňa vytyčuje termín pojednávania na deň 3.6.2015,*
- *dňa 19.5.2015 doručené odvolanie otca voči uzneseniu zo dňa 8.12.2014, ktorým súd návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, žiada predložiť spis na rozhodnutie o jeho odvolaní Krajskému súdu v Košiciach,*
- *dňa 19.5.2015 právny zástupca otca predkladá podanie, označené ako námietka zaujatosti voči osobe zákonného sudcu, z dôvodov uvedených v § 14 ods.3 O. s. p., spôsob vybavenia námietky zaujatosti, podľa 15 ods. 5 O. s. p., súd oznamuje právnenmu zástupcovi otca prípisom zo dňa 21.5.2015,*
- *dňa 21.5.2015 žiada právny zástupca otca odročenie pojednávania z 3.6.2015, z dôvodu podanej námietky,*
- *dňa 25.5.2015 súd oznamuje účastníkom konania zrušenie termínu pojednávania z 3.6.2015, z dôvodu podaného odvolania otca voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (obsahovo sa jedná o to isté podanie otca, ktoré bolo súdu doručené 23.1.2015, tento krát podané písomne právnym zástupcom otca),*

- *dňa 26.5.2015 spis predložený Krajskému súdu v Košiciach, za účelom rozhodnutia o odvolaní otca,*
- *dňa 30.6.2015 bol vrátený spis prvostupňovému súdu s rozhodnutím Krajského súdu tak, že potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia,*
- *dňa 2.7.2015 uznesenie KS v Košiciach doručované účastníkom konania, dňa 17.7.2015 sudca vytyčuje termín pojednávania na 23.9.2015.“*

Ústavný súd zistil, že v ďalšom priebehu napadnutého konania okresný súd uznesením z 22. marca 2016 ustanovil súdnu znalkyňu z odboru psychológie, ktorej na účely vypracovania znaleckého posudku 15. apríla 2016 odoslal súdny spis.

Ústavný súd vychádzajúc zo sťažnosti, z ktorej pripojených príloh a vyjadrení účastníkov konania mal aj bez súvisiaceho spisu, ktorý sa v súčasnosti nachádza u súdnej znalkyne, preukázaný doterajší priebeh napadnutého konania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety

OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Súdca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o úprave styku rodiča s nepľnoletým dieťaťom tvorí bežnú súčasť agendy všeobecných súdov a v zásade ho nemožno hodnotiť po stránke právnej ani skutkovej ako zložitú, čo sa vzťahuje aj na napadnuté konanie. Na právnu ani skutkovú zložitosť preskúmaného konania nepoukazoval vo svojom vyjadrení ani okresný súd.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ má právo využívať všetky procesné prostriedky na obhajobu svojich práv a oprávnených záujmov v danej veci vzťahujúcich sa na úpravu styku s jeho nepľnoletým dieťaťom bez toho, aby uvedený postup v súvislosti s priet'ahmi v konaní bol pripísaný na jeho ťarchu.

Na strane druhej však neúspešné uplatnenie nároku na nariadenie predbežného opatrenia a odstraňovanie nejasností v súvislosti s overovaním zaručeného elektronického podpisu na podaní jeho právneho zástupcu prispelo k predĺženiu priebehu napadnutého konania, čo ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní bol v zásade plynulý, no nie dostatočne efektívny.

Ústavný súd zdôrazňuje, že vzhľadom na citlivosť sporov týkajúcich sa úpravy styku medzi rodičmi a deťmi, čo sa týka aj predmetnej veci, je potrebné, aby všeobecné súdy pristupovali k zabezpečeniu plynulosti priebehu, rýchlosti a efektívnosti týchto konaní s mimoriadnou zodpovednosťou.

Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

Podľa názoru ústavného súdu o nedostatočnej efektívnosti napadnutého konania okrem iného svedčí aj to, že znalecké dokazovanie nariadil okresný súd až uznesením z 22. marca 2016 po viac ako 2 rokoch od začiatku konania, no predovšetkým skutočnosť, že v tak citlivej veci nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené ani po viac ako 2,5 roku od je začatia.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 od. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené boli, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 500 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukazuje najmä na to, že v dôsledku prietáhov zavinených postupom okresného súdu sa vo vzťahu k svojmu maloletému dieťaťu nachádza v stave právnej neistoty.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 500 €, ktorú považoval za primeranú doterajšej dĺžke konania s ohľadom na jeho predmet, ako aj postup súdu a správanie sťažovateľa v danej veci.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom JUDr. Mikulášom Buzgóom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839,83 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 139,83 €, t. j. spolu 279,66 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 296,44 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2016